

pulga kõrgemale tõusnud ja saab sada rubla palka aastas rohkem, kui ta seiemaani sai.“

„Täna teid! auulik president,“ ütles kumtorist. Seepeale patfisid teine teisele kät ja igauks läks oma ammetisse.

Naene kohtu kirjutaja aga ei olnud uneski näinud, mis õnn tal veel tulemas oli; ta oli jo sellegi üle rõõmus küll, mis ta käes oli. Kui ta lõuna koju lõunale tuli ja kõik lauas istusid, siis wõttis wana pime isa oma walge nunnimütši peast ära, pani käed ristiti ja palus:

„Mu ihu toida leiwaga!

Mu hinge taewa mannaga!

Mu maja täida rahuga!

Mu südant sinu sõnaga!“

Ja kui naad kõik söönud said, siis istusid naad kõik veel natuke aega lauas; wana taat tõmbas mõne lonkhu piipu ja westis magusat juttu.

Korraga läks toa uks lahti ja kohtu teender aastus sisse, andis ühe kirja kirjutaja kätte ja ütles: „Palju tuhat terwist presidenti poolt — ja jumalaga.“

„Mis see peaks tähendama?“ ütles kirjutaja, läks akna alla ja luges kirju läbi. Aga enne weel, kui ta kirja lõpuni läbiloetud sai, hüüdis ta: „Sohwi, mu armas naene, Jumal õnnistab meid weel enam. Selle kirjaga annab auuwäärt kohtu president teada, et mina 25 rubla jõuluks kingitud saan. Ja kui pime isa seda kuulis, wõttis ta jälle oma nunnimütši peast ära ja hakkas laulma:

„Oh wõtkem Jumalat,

Suust südamest nüüd kiita!“

Teisel hommikul küsis kumtorist K. oma kirjutaja käest: „Kas olete enne kohtu kirjutajal rõõmsama näu näinud olemat, kui siis, kui ta täna hommiku meilt mööda läks?“

„Ei üsagi,“ wastas kirjutaja. „Ja mis ta weel homme ütleb, kui teie selle suure noosi raha ta kätte wiite?“

Teisel hommikul wõttis kumtorist raha noosi ligi ja läks kohtu presidenti juure. Siin pidasid naad nõuu, kuidas naad kõik forda saadawad.

Kui wiimiks kõik wooru sai, siis läksid mõlemad kohtu kirjutaja juure.